

Ngân hàng ngôi sao

Thiên Vũ định đưa cho tôi ô rồi chạy về một mình. Nhưng giờ đã khác, tôi không muốn những gì trong quá khứ sẽ lại diễn ra, tôi kéo tay cậu ta lại và che chung ô.

Đã có ai từng nghe về ngân hàng ngôi sao chưa nhỉ? Tôi có nghe mẹ kể một lần về ngân hàng ngôi sao hồi nhỏ, nghe nói đó là một nơi chuyên kiếm tìm những ngôi sao mới lạ trong vũ trụ rồi rao bán cho những người muốn đặt tên cho ngôi sao đó. Tôi có kể lại với Hoàng Vũ - cậu bạn một thời cùng nhau “ngoáy mũi bắn bi” và mong muốn sẽ có một ngôi sao của riêng mình.

- Ước gì cũng có một ngôi sao mang tên tớ nhỉ! - Tôi ngời ngịch những ngọn cỏ lau rồi tâm sự với cậu bạn

- Đợi khi lớn lên, tớ nhất định sẽ tìm một ngôi sao mà ngân hàng ngôi sao không thể tìm thấy, nó sẽ mang tên cậu! - Cậu bạn Vũ thời nhỏ của tôi lúc nào cũng hiếu chiến, thấy tôi muốn cái gì cũng nhất quyết phải làm bằng được, cái đó cậu ta gọi là “bản lĩnh đàn ông”

Thế mà giờ cậu ta đã chuyển nhà đi, để lại tôi một mình ôm lời hứa. Vậy mà cậu ta dám mạnh miệng nói rằng đó là bản lĩnh đàn ông.

Lời hứa ấy đã bị lãng quên 7 năm trên ngọn đồi cỏ lau. Tôi vẫn nhớ và mong chờ ngày cậu ấy trở về. Bọn bạn tôi khuyên nên từ bỏ, vậy mà cái bản tính lì lợm đã khiến tôi không thể làm vậy.

...

- Dương này, cậu có chắc chắn hẳn vẫn giữ lời hứa ấy không? - Nhỏ bạn thân vội đeo chiếc cặp sách chạy theo tôi tới ngọn đồi cỏ lau.

- Cậu ấy luôn giữ lời hứa với tớ mà!

Hôm nay là tròn 7 năm cậu ấy hứa với tôi. Nếu hôm nay tôi vẫn không gặp cậu ấy, phải chăng tôi sẽ từ bỏ?!

Ngọn đồi cỏ lau nằm khá xa trường học nên tôi phải nhờ nhỏ bạn thân chở

đến. Hình như có một ai đó đang ngồi dưới gốc cây đọc sách thì phải. Cũng đúng thôi, đây là nơi bí mật của chúng tôi không có nghĩa là bí mật của người khác.

- Cậu là Ngọc Dương? - anh chàng vừa nhìn thấy tôi liền đứng dậy hỏi.

Tôi khẽ gật đầu. Như vừa nhớ ra chuyện gì đó, tôi liền hỏi ngược lại.

- Cậu là Hoàng Vũ?

Cậu ta chỉ khẽ gật đầu rồi bỏ đi. Hình như tôi đang cảm thấy lâng lâng hay sao nhỉ?! Và tôi cũng vừa nhìn thấy cậu ta cười. Hay là do mắt tôi cận nhỉ?!

- Vui quá ha! Gặp lại tình cũ quên luôn bạn mới ha! - Nhỏ bạn của tôi đứng nghe toàn bộ câu chuyện, khi cậu bạn vừa rời đi nhỏ liền đập một cái vào vai rõ đau.

Tâm trạng tôi đang vui, câu trêu chọc của nhỏ bạn hoàn toàn ở ngoài tai, giờ chỉ còn hình ảnh của cậu bạn thời thơ ấu mà thôi. Tôi cười và ôm chầm lấy nhỏ bạn như vừa mới trúng số, mặc kệ nó gào thét đòi buông.

...

Ngày ngày hôm sau, cậu ta đến trường tôi học, nhưng ở lớp bên cạnh chứ không phải lớp tôi. Dầu vậy, tôi vẫn vui vì cậu bạn tôi tin tưởng bấy lâu giờ cũng trở về.

- Vũ này, cậu muốn tham quan câu lạc bộ Thiên văn học không, họ tổ chức đi ngắm sao cuối tuần này đấy! - Cuối giờ học, tôi chạy lại chỗ Vũ nói.

- Tôi tham gia câu lạc bộ Mỹ thuật rồi! - Cậu ta đi về một hướng khác như thể muốn tránh mặt tôi.

- Khoan đã, hồi nhỏ cậu hứa sẽ tham gia câu lạc bộ Thiên văn học cùng tớ, chúng ta còn hứa sẽ tìm một ngôi sao mới trong vũ trụ mà! - Tôi níu tay Vũ lại.

- Chắc cậu nhớ nhầm, tôi chỉ thích vẽ mà thôi. - Vũ lạnh lùng bước đi, để lại tôi một mình với những suy nghĩ đầy mâu thuẫn.

Một Hoàng Vũ mà tôi biết luôn dịu dàng với tôi, luôn có niềm đam mê với thể giới lạ lẫm bên ngoài. Vậy mà giờ cậu ấy lại sống khép kín, lạnh lùng và thích vẽ. Mà cũng không trách cậu ấy được, giang sơn còn dễ đổi, huống chi là con người. Còn chưa kể Vũ là một con người dễ bị xoay chuyển bởi ảnh hưởng từ môi trường xung quanh.

Lúc tôi chấm dứt việc suy nghĩ về cậu bạn cũng là lúc cơn mưa bay bay trở nên nặng hạt hơn. Những hạt mưa rơi xuống nền sân rồi bắn tung tóe. Biết trời mưa đến thế này tôi đã mang ô đi rồi! Nhưng hình như có một chiếc ô vừa được nhét vào bên cạnh cặp tôi. Dòng chữ “Vũ’s” được viết bằng bút dạ không phai làm tôi chợt nhớ ra cậu bạn. Hóa ra cậu ta cũng không hẳn là lạnh lùng như tôi nghĩ.

...

Một buổi sáng thứ sáu tồi tệ nữa lại đến với cơn mưa nặng hạt, thời tiết âm u chỉ có sấm sét và một tiết Mỹ thuật tồi tệ. Tôi giả vờ đau bụng lôi kéo nhỏ bạn thân xuống phòng ý tế để trốn tiết.

- Giường phía trong kia có một bạn bị ốm đang nằm. Em uống thuốc xong ngồi nghỉ một lát tiện thể trong bạn kia giúp cô nhé! - Cô bác sĩ đưa tôi vỉ thuốc và một cốc nước rồi dặn dò.

- Vâng ạ!

Nhỏ bạn thân của tôi bỏ rơi tôi lại một mình rồi chạy ra sân tập thể dục trốn. Tôi vén tấm màn che để xem mặt của người bị ốm. Một loạt cảm xúc từ bất ngờ, lo lắng rồi đến hối hận. Hóa ra người bị ốm là Vũ. Nếu không đưa ô cho tôi thì cậu ta chắc chắn sẽ không phải nằm ở đây thế này.

- Tớ cứ tưởng cậu khác xưa, ai ngờ vẫn cái tính vì bạn quên mình ấy, ngốc thật!

May mà cậu ta vẫn còn ngủ, tôi tưởng tượng cái cảnh cậu ấy nghe thấy và bắt nạt tôi như hồi nhỏ. Hồ ốm thì cũng thành mèo ngoan mà thôi!

- Cậu không tưởng tượng được gặp lại cậu tớ vui thế nào đâu. Mặc dù cậu không thể thực hiện lời hứa năm xưa ấy, nhưng cái cách cậu quan tâm tớ vẫn không thay đổi. Hình như tớ bị thích cậu hay sao ấy!

Tôi cứ ngồi và tự biên tự diễn cho đến hết tiết Mỹ thuật mới dám vác mặt đi.

- Cảm ơn em đã trông cái cậu Thiên Vũ ấy giúp cô nhé! - Lúc tôi định quay về lớp, cô bác sĩ không quên gọi lại cảm ơn.

- Cậu ấy tên là Hoàng Vũ mà cô!

- Cô cũng không biết, mấy bạn đưa cậu ấy xuống đây nói cậu ấy tên là Phan Thiên Vũ, chắc là cô nhớ nhầm.

Tôi có hơi thắc mắc, nhưng vẫn tạm biệt cô bác sĩ mà lên lớp.

Bạn thời thơ ấu của tôi tên là Trần Hoàng Vũ chứ không phải là Phan Thiên Vũ. Là Vũ mà không phải Vũ.

...

Tan học, Thiên Vũ kéo tôi ra câu lạc bộ Mỹ thuật. Cậu ta cả hẳn một phòng riêng để vẽ. Những bức tranh mà cậu ta vẽ mang sắc màu tối và trầm, ý hết như tính cách của cậu ta vậy. Ở góc phòng có một bức tranh được che bởi một tấm vải trắng. Tôi cảm thấy có chút tò mò.

Thiên Vũ tiến tới góc phòng, cầm trên tay bức tranh phủ vải trắng mà tôi vừa thấy tò mò tiến đến đưa cho tôi.

- Bức tranh này kể từ giờ là của cậu.

Tôi bỏ tấm vải ra khỏi bức tranh. Là một màn đêm rộng lớn bao la trên vũ trụ được điểm mặt vài chấm trắng như những ngôi sao nhỏ xíu.

- Cậu đã từng nói muốn tìm một ngôi sao mới, nhưng tớ không thể làm được điều đó. Tớ chỉ có thể vẽ bức tranh này tặng cậu. - Thiên Vũ ngượng ngùng giải thích.

Lần đầu tiên tôi thấy một chàng trai đỏ mặt. Chẳng biết là do quá hồi hộp hay

vì lý do nào đó, tìm tôi đập nhanh một cách lạ thường.

- Thật ra, tớ có điều muốn nói... - Cảm giác hình như giữa tôi và cậu ấy có một bức tường vô hình nào đó ngăn cách, tôi bắt đầu lên tiếng trước.

- Thật ra tớ không phải Hoàng Vũ - Tôi vẫn chưa có ý định nói lên sự thật mà cậu ấy đã thú nhận trước.

Cả hai lại rơi vào trạng thái im lặng.

- Nhưng tớ biết Hoàng Vũ thật. Cậu ta là anh họ của tớ. Anh ấy đã có người yêu nên nhờ tớ thực hiện lời hứa với cậu...

- Hóa ra anh em các người mang tôi ra làm trò đùa dễ dàng vậy à? - Tôi trả bức tranh về cho Thiên Vũ rồi xách ba lô chạy vụt đi.

Ngoài trời vẫn mưa nặng hạt. Tôi tự hỏi đó là mưa hay những giọt nước mắt vô hình vậy nhỉ? Lật tẩy được bộ mặt thật sự của Thiên Vũ rồi mà sao tôi chẳng thấy vui chút nào, hay là do tôi quá ghét mưa?

Chiếc ô quen thuộc của mấy ngày hôm trước lại được che chắn trên đầu tôi một lần nữa. Thiên Vũ định đưa cho tôi ô rồi chạy về một mình. Nhưng giờ đã khác, tôi không muốn những gì trong quá khứ sẽ lại diễn ra, tôi kéo tay cậu ta lại và che chung ô.

- Tôi không phải kẻ độc ác mà để cậu dầm mưa đến ốm đâu!

Thiên Vũ cười. Đây là lần đầu tiên tôi thấy một người như cậu ta biết cười cơ đấy!

- Tớ cũng không phải kẻ độc ác mà bỏ mặc lời hứa của cậu đâu! - Hình như cậu ta có ý định đá xoáy tôi - Mà Ngọc Dương này, tớ thích cậu! Cậu cũng thích tớ phải không?

Tôi giật mình với lời tỏ tình của cậu ấy, người nhất thời đờ tại chỗ. Đừng nói là khi ngủ cậu ta nghe thấy những lời tôi nói đấy nhé! Tôi hơi ngượng ngùng, chỉ biết gật đầu rồi quay mặt đi chỗ khác. Thiên Vũ cầm bức tranh dài ngân hà đưa cho tôi.

...

Cuối cùng thì tôi chẳng có một ngôi sao nào mang tên chính mình, tôi chỉ cần Thiên Vũ cùng với bức tranh ngân hàng ngôi sao mà cậu ấy đã tặng, như vậy là quá đủ rồi! Những cơn mưa nặng hạt của mùa hè đã bị xua tan đi bởi cái ánh nắng nhẹ nhàng như đón chào tình yêu mới của tôi.